

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania G. G.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.
o umorzenie należności z likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26
sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 19 czerwca 2018 r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. , działając z upoważnienia Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Likwidatora Funduszu Alimentacyjnego, działając na podstawie art. 68 ust. 1 w związku z art. 63 ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, po rozpatrzeniu wniosku G. G. – odmówił umorzenia 22.099,18 zł należności Likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu za okres od czerwca 1998 r. do kwietnia 2004 r.

G. G. zarzucił w/w decyzji organu rentowego przyjęcie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie, przede wszystkim, że nie zachodzą okoliczności uzasadniające umorzenie przedmiotowych należności.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z 15 listopada 2018 r., sygn. akt VI U (...) oddalił odwołanie G. G. . Analiza stanu faktycznego i prawnego sprawy pozwoliła Sądowi Okręgowemu na stwierdzenie, że sytuacja G. G. nie jest na tyle szczególna, by uzasadniała umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego. Sąd zwrócił uwagę, że zarówno w toku postępowania przed organem rentowym, jak i w toku postępowania przed sądem, jako szczególne okoliczności, które miałyby uzasadniać umorzenie należności likwidowanego funduszu z tytułu niewypłaconych przez fundusz świadczeń, wskazywał swój wiek, stan zdrowia i trudną sytuację ekonomiczną wynikającą z licznych zobowiązań finansowych. W ocenie Sądu pierwszej instancji, G. G. nie wykazał, aby w jego przypadku na spłatę zadłużenia nie pozwalała mu szczególna sytuacja rodzinna. Nie posiada on na utrzymaniu nikogo, nie jest także w żaden sposób zobowiązany do opieki nad członkami rodziny. Wręcz przeciwnie, od wielu lat prowadzi samodzielne gospodarstwo domowe, a dodatkowo regularnie korzysta z pomocy syna. Zatem konieczność spłacania zadłużenia względem funduszu nie będzie żadnym obciążeniem dla osób innych niż G. G. .

W apelacji od w/w wyroku Sądu Okręgowego, G. G. podniósł naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych poprzez jego niezastosowanie, sprzeczność istotnych ustaleń Sądu pierwszej instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszenie przepisów postępowania.

Wyrokiem z 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację jako nieuzasadnioną. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swoje ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym. Ponadto Sąd pierwszej instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Ponadto, Sąd odwoławczy nie stwierdził naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego ani prawa procesowego, jak również reguł prawa dowodowego, w związku z czym poparł rozważania tego Sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia oraz dokonanej w tym względzie wykładni przepisów. W konsekwencji Sąd Apelacyjny stwierdził, że zarzuty sformułowane w apelacji muszą być uznane za chybione. Sąd Okręgowy

prawidłowo bowiem przyjął, że interpretacja obowiązujących przepisów prowadzi do wniosku, iż w sytuacji G. G. , na dzień wydania decyzji przez organ rentowy nie zachodził szczególnie uzasadniony przypadek związany z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego do alimentacji uzasadniający umorzenie należności na rzecz zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Pismem z 9 maja 2019 r. skarżący wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąc wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...) w całości i twierdząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Skarga jest oparta na naruszeniu przepisów prawa materialnego, tj. art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych poprzez jego zastosowanie przy przyjęciu błędnej wykładni oraz naruszenie prawa procesowego, tj. art. 224 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., które to uchybienie miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Istotne zagadnienie prawne sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy w świetle art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, przesłanka umorzenia, rozłożenia na raty lub odroczenia terminu płatności należności likwidowanego funduszu są wyłącznie sytuacja zdrowotna lub rodzinna osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, rozumiana jako istnienie problemów zdrowotnych czy zobowiązań opiekuńczych zobowiązanego czy też członków jego rodziny, czy też w pojęciu *szczególnie uzasadnionych przypadków* mieści się także sytuacja rodzinna zobowiązanego, ale związana wyłącznie z jego złą sytuacją materialną i istnieniem problemów o charakterze finansowym ?

W uzasadnieniu skarżący podnosi, że przedmiotowej sprawie istotę sporu stanowi ustalenie czy nie zachodzą przesłanki do umorzenia należności zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu na podstawie art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych. Skarżący zarzucił bezzasadność rozumowania Sądom obydwu instancji, twierdząc, że za przypadki szczególnie uzasadnione związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego, które umożliwiają poddane kontroli sądowej umorzenie należności zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego należy uznać takie sytuacje, które sprawiają, że skarżący nie jest w stanie na bieżąco i przede wszystkim w dającej się przewidzieć perspektywie regulować

naliczonych mu zaległości alimentacyjnych bez uszczerbku dla jego zdrowia oraz naruszenia jego istotnych dóbr. Skarżący stwierdza, że Sądy obu instancji prawidłowo ustaliły fakty w sprawie i prawidłowo oceniły zebrany w sprawie materiał, ale materiał ten nie był wystarczający do tego, aby wyrokować w sprawie, nie mniej jednak, z uwagi na błędne rozumienie przepisu art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, Sądy błędnie uznały, że w niniejszej sprawie nie ma on zastosowania.

Skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji oraz wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez umorzenie zobowiązania alimentacyjnego ubezpieczonego w całości, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów procesu i rozpoznanie sprawy także pod nieobecność ubezpieczonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od

każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyslać (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134, postanowienie Sądu Najwyższego z 12 września 2018 r., III UK 178/17). Ponadto skarga kasacyjna ze względu na szczególną podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje przyjęta do rozpoznania tylko wtedy, gdy wniosek samodzielnie wskazuje i wykazuje naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2014 r., I PK 266/13).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Powołując się na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący powinien mieć na uwadze, że wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen.

Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia

2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia. Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało, wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2020 r., V CSK 327/19, LEX nr 2772828).

Ponadto, zagadnienie prawne wymaga przytoczenia argumentów wskazujących na istniejące w nauce lub orzecznictwie rozbieżne oceny prawne, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lutego 2020 r., V CSK 343/19, LEX nr 3008568).

W przedmiotowej sprawie odpowiedź na zagadnienie, z którym wystąpił skarżący, znajduje swoje rozstrzygnięcie w orzecznictwie. Zgodnie bowiem z orzecznictwem, ocena możliwości i prawidłowości wykorzystania klauzul generalnych albo zwrotów niedookreślonych w konkretnej sytuacji uzależniona pozostaje od tzw. swobodnego uznania sędziowskiego, uwzględniającego oczywiście wszystkie okoliczności sprawy. W pełni w tym zakresie bada sprawę

przede wszystkim sąd powszechny, gdyż to on dysponuje odpowiednimi instrumentami procesowymi dotyczącymi dokonywania ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego (łącznie z uznaniem pewnych twierdzeń strony - np. co do jej choroby - za nieudowodnione lub niewykazane) – postanowienie Sądu Najwyższego z 10 września 2012 r. w sprawie I UK 211/12, LEX nr 1675265. Ponadto, wystąpienie szczególnie uzasadnionego przypadku umożliwiającego skorzystanie z umorzenia należności zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego podlega ocenie sądu ubezpieczeń społecznych. Nie powinno budzić wątpliwości, że nie można stawiać znaku równości pomiędzy sytuacją osoby, u której przejściowo wystąpiła niemożność całkowitego lub częściowego regulowania zaległości alimentacyjnych oraz osoby, która bezpowrotnie utraciła zdolność jakiegokolwiek zarabkowania i nie posiada żadnego majątku ani dochodów. Pierwszy z wymienionych przypadków może uzasadniać co najwyżej odroczenie terminu płatności należności lub rozłożenie jej na raty i to niezależnie od wyboru przez osobę obciążoną zaległościami alimentacyjnymi ulgi polegającej na umorzeniu należności i złożenia przez nią wniosku w tym zakresie. W takiej sytuacji uwzględnienie wniosku i zwolnienie z długu alimentacyjnego prowadziłoby do nieuzasadnionego poszerzenia możliwości korzystania z umorzenia należności kosztem uszczuplenia środków z funduszu ubezpieczeń społecznych przez osoby, których sytuacja w dającej się przewidzieć perspektywie może ulec poprawie na tyle, że będą one w stanie regulować zaległości alimentacyjne lub które posiadają dochód pozwalający na choćby częściową spłatę długów alimentacyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II UK 133/11, LEX nr 1168184). W ramach *"istotnego zagadnienia prawnego"* pytanie o wykładnię *"szczególnego przypadku"* z art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych nie było też uprawnione, gdyż chodzi o klauzulę generalną, która ma zastosowanie do różnych sytuacji. Taka norma (klauzula generalna) nie uprawnia do stawiania jednej wiążącej wykładni. Ocena należy zatem do sądów. Tłumaczy to również orzecznictwo, które w granicach klauzuli generalnej (normy prawnej) nie może być uznane za rozbieżne. Poza tym, Sąd Najwyższy zajmował się już wykładnią pojęcia *"szczególnie uzasadnionych przypadków"* (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2008 r., II UK 359/2007 i z dnia 17 października 2006 r., II UK 77/2006 – postanowienie

Sądu Najwyższego z 28 lutego 2011 r., I UK 367/10). Za przypadki szczególnie uzasadnione związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego, które umożliwiają poddane kontroli sądowej umorzenie należności zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego należy uznać niezależne od zobowiązanego alimentacyjnie sytuacje losowe lub nadzwyczajne, które sprawiają, że nie jest on w stanie na bieżąco ani w dającej się przewidzieć perspektywie regulować obarczających go zaległości alimentacyjnych bez uszczerbku dla jego zdrowia lub zdrowia oraz naruszenia innych istotnych dóbr najbliższych członków jego rodziny. Alimentacyjnie zobowiązany, który posiada realne możliwości choćby częściowej lub rozłożonej w czasie spłaty długów alimentacyjnych nie powinien być premiowany umorzeniem należności zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu biernej postawy lub bezzasadnego oczekiwania, że jego długi alimentacyjne zostaną umorzone kosztem stron lub innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych z uszczupleniem funduszy tego systemu (wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 2010 r., I UK 119/10, LEX nr 686798). W innym orzeczeniu, "Szczególnie uzasadnione przypadki" związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego to sytuacje nadzwyczajne (wyjątkowe), powstałe w wyniku wypadku losowego, a w każdym razie istniejące niezależnie od zobowiązanego, w następstwie których jego sytuacja ulegnie takiemu pogorszeniu, że nie jest on w stanie na bieżąco spłacać swoich należności, a nadto nie ma perspektywy poprawy i zmiany tej sytuacji (wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2010 r., I UK 270/09). Ponadto, szczególnie uzasadnione przypadki związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego, umożliwiające umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego (art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992 ze zm.) to sytuacje nadzwyczajne powstałe w wyniku wypadku losowego, niezależne od zobowiązanego, w następstwie których jego sytuacja ulega takiemu pogorszeniu, że nie jest on w stanie na bieżąco spłacać swoich należności, a nadto nie ma perspektywy poprawy i zmiany tej sytuacji (wyrok Sądu Najwyższego z 6 sierpnia 2008 r., II UK 359/07, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 7).

Powyższe wskazuje, że kwestia będąca przedmiotem wątpliwości skarżącego, w każdej podobnej sprawie pozostaje poddana ocenie przez konkretny

skład orzekający sądu powszechnego. Podobnie było w niniejszej sprawie. Biorąc powyższe pod uwagę, należy zauważyć, że twierdzenia skargi stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Sąd Najwyższy związany był ustaleniami faktycznymi oraz oceną materiału dowodowego dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Orzecznictwo zatem Sądu Najwyższego zna odpowiedź na postawione pytanie i nie ma potrzeby dokonywania ponownej oceny w tym zakresie, aprobując dotychczasową wykładnię stosowania prawa w tym względzie dokonywaną przez sądy powszechne w ramach posiadanej kognicji, zaznaczając wyraźnie granice własnej kognicji Sądu Najwyższego limitowanej oraz wyznaczonej treścią art. 398³ § 3 k.p.c.

Z przedstawionych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.